

Hanyecz Mihály anyakönyvvezető és neje, Nándori Teréz tanító

Hanyecz Mihály (1919 Endrőd – 1996 Endrőd) és neje, Nándori Teréz tanító (1934 Mezőtúr – 1996 Endrőd)

Mihály édesapja nevét kapta, aki remek iparos volt, két fontos szakma, a szabóság és a cipészség kiváló mestere. Fogalom volt a keze alól kikerülő lábbeli és ruházat.

Édesanyja, Véha Mária, négy gyermeket szült. (Teréz, Mária, Imre és Mihály)

Az Arany János (most Korányi) utcai ház a nyugalom, a boldogság, a szeretet és megértés otthona volt. A gyermekek iskolai tanulmányaikat mindnyájan a szülőhelyükön végezték. Utána a helyi polgári iskola elvégzése következett, ami a húszas években komoly iskoláztatást jelentett.

Mihály, az iskola eminens tanulója, Endrőd akkori legnevesebb kereskedőjénél, Hirschl Mihály rőfös-rövidáru és ruházati üzletében (a most épülő öregek otthona helyén) töltötte tanuló (inas) éveit. A szakértelem és a szorgalom remek lehetőséget csillantott meg a mozgékony, jóra-szépre fogékony fiatalember előtt. A fővárosba távozott szakmai fejlődése érdekében. A szimpatikus, szakmailag értéke „segéd úr”, Budapest egyik legjelentősebb áruházában kapott állást első főnöke dicsérő ajánlólevelével.

A halk szavú, szolgálatkész, intelligens, megbízható segéd előrehaladását a világháború szakította meg. Noha a háborúskodás szellemének leggyengébb szikrája sem volt benne. Semmi olyan messze nem volt tőle, mint a gyűlölet, a pusztítás, a rombolás. Németországban esett fogságba a világháború befejezésekor. Szenttanúja volt a szörnyű pusztulásnak, a mérhetetlen embertelenségek poklának: Budapesttől Wartburgig. 1945. március 28-tól november 7 -ig tartott a fogság kálváriája. A sok veszedelem keserű napjairól naplót írt, mely hű tükre szíve-lelke, egész lénye valóságának. Szerencsésnek érezte magát, hogy az oroszok nem valahová Szibériába irányították a tehervonatot. (Gyenge fizikuma nem bírta volna ki az orosz fogolytáborok embertelen viszonyait.)

Hazaérve, rövid pihenés után hozzákezdett a gimnáziumi tanulmányokhoz.

1951 júliusától Endrőd Községházán az igazgatási osztályra került, ahol rövidesen anyakönyvvezető lett nyugdíjazásáig 1980-ig. Gyöngybetűkkel 1957 születést, 1572 házasságot és 1586 halálesetet jegyzett be 29 év alatt az anyakönyvekbe. Az előljárásság mindenese volt, mint egykori elődje a sánta kis Urbán jegyző.

Fáradhatatlanul dolgozott, segítette a fronton eltűnteket kétségbeesetten keresőket.

A sportolás szervezésében, az ügyintézésben támogatta a labdarúgást, a kézilabdát és irányította a sporthorgászatot. Részt vett a helyi és országos választások szervezésében, lebonyolításában.

1964-ben kötött házasságot Nándori Teréz tanítónővel, aki Mezőtúron hét gyermekes családból származott. A szorgalmas, tehetséges lány Jászberényben végezte a tanítóképzőt és szerzett dicséretes képesítést 1961-ben. A mezőtúri tanyákon működött, mint tanító 1964-ig, később igazgatóként.

Házasságukból két gyermek született: Mihály, aki gyermekként halt meg és Julika. Endrődön évtizedeken át a gyermekek kedves, szelíd hangú tanító nénije volt. 1989-ben nyugdíjba ment. Ettől kezdve, mint nagymama boldog időket élt Zsolti unokája közelében. A családi béke, a nyugalom, a szeretet példaképe volt. Férje a munkaéremrend és „kiváló dolgozó” kitüntetés birtokosa volt. Ráéró perceikben valóságos földi paradicsomot varázsoltak kertjükben.

Mihály súlyos érrendszeri betegsége, a nehéz műtétje nagyon megviselte felesége szívét, aki 1996. február 13-án észrevétlenül, örökre lehunyta szemét. Öt nappal később a súlyos beteg férj követte őt a Központi temető sírjába.

Értékes emberek voltak, akik köznapi életükkel, példás családok mintájául szolgálhatnak napjainkban is a magyar családoknak.